

Veřejná ochránkyně práv
Mgr. Anna Šabatová, Ph.D.

V Brně dne 2. března 2016
Sp. zn.: 8/2016/SZD/MP

Vaše sp. zn.: I. ÚS 2993/15

Ústavní soud
Joštova 8
660 83 Brno

Stěžovatel: E.Š.

Účastníci řízení: Nejvyšší správní soud
Městský soud v Praze

Vedlejší účastníci: Magistrát hlavního města Prahy
Ministerstvo vnitra

Vyjádření veřejné ochránkyně práv

k ústavní stížnosti proti rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. června 2015, č. j. 7 As 203/2014-73, a rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. srpna 2014, č. j. 5 A 240/2011-165

podle ustanovení § 42 odst. 3 ve spojení s ustanovením § 48 odst. 2 zákona č. 182/1993 Sb., o Ústavním soudu, ve znění pozdějších předpisů

Příloha

Spis 4889/2009/VOP/MV

Zpráva o šetření 4127/2007/VOP/OMA, ze dne 3. června 2008

Na základě výzvy Ústavního soudu ze dne 16. února 2016 zasílám vyjádření k ústavní stížnosti, v níž stěžovatel mimo jiné napadá zákonnost čl. 1 odst. 1 a 10 a přílohu č. 1 dnes již zrušené vyhlášky hl. města Prahy č. 27/1998, kterou se vydává tržní řád.

JUDr. Otakar Motejl, veřejný ochránce práv, se zákonností tržního řádu hlavního města Prahy, tj. zmíněnou vyhláškou č. 27/1998, zabýval v rámci šetření vedeného v roce 2008 pod sp. zn. 4127/2007/VOP/OMA a vyslovil závěr, že i vyhláška územního samosprávného celku musí splňovat nároky kladené na právní předpisy, tedy být obecná. Vyhláška hlavního města Prahy však formou pravidelně novelizovaných příloh vyjmenovávala nesourodým způsobem zcela konkrétní prodejní místa (adresy), a tím jakýmsi quasi legislativním procesem rozhodovala o individuálních žádostech. Zprávu o šetření JUDr. Motejla zasílám v příloze k seznámení. Spis k ní vedený byl již skartován. Dále zasílám požadovaný spis 4889/2009/VOP/MV, který se týkal nařízení hlavního města Praha č. 16/2005, tedy právního předpisu, který nahradil výše zmíněnou vyhlášku.

K podané ústavní stížnosti sděluji, že kromě již uvedených případů se ochránce tržním řádem hlavního města Prahy nezabýval. Sdílím však výhrady JUDr. Motejla k tehdejší vyhlášce, a pokud kromě změny formy právního předpisu (nařízení namísto vyhlášky) přetrvál stejný mechanismus určování konkrétních míst, domnívám se, že závěry JUDr. Motejla jsou přenositelné i na současné nařízení.

Uvítám proto hodnocení Ústavního soudu, zda takový způsob určování konkrétních prodejních míst je v souladu se zákonným zmocněním § 18 živnostenského zákona¹ a s nároky kladenými na právní předpisy (co do formy a mechanismu schvalování). Nelze pominout, že určování konkrétních míst, která navíc nejsou tržnicemi ani tržišti, jak o nich hovoří § 18 živnostenského zákona, ale jakýmsi „tržními místy“ před jednotlivými provozovny, se děje způsobem, který není transparentní a jedná se de facto o posuzování individuálních žádostí.

Spornou otázkou též může být, zda je vůbec možné považovat dveřnice pražských obchodů, tedy jakási vnější křídla dveří provozoven s vyvěšenými ukázkami zboží, za prodejní místo mimo provozovnu.

---

¹ zákon č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů